

праздникъ всѣка домакия предъ кжщи. Въздуха стана по-ведъръ и свежъ: чувствувахе се първи лъхъ на есенъта.

А хладнитѣ вечери на есенъта, извикватъ хората. И додѣше ли праздникъ, хорото се извиваше на полянката предъ кжщата на Габара.

Хубаво хорище имаше предъ габаритѣ, а и отъ сърдце Петъръ Габара посрѣщаше хорото предъ кжщата си. Това се нравѣше на селскитѣ моми и момци и кждето другаде да се заправи хорото — най-подире предъ габаритѣ ще се завърши.

Тази недѣля следъ дъжда, още въ сжбота бѣ поржчано на гайдаря, че хорото ще бжде предъ габаритѣ и искаше колкото се може по-голѣмо хоро да стане: да се възрадватъ гоститѣ.

Душа и сърдце бѣ на Петъръ Габара хоро да гледа, кога се играе. Обичаше той да гледа въ празднични дрехи облечени моми и момци. Хората въ празднична носия, сами дсбизатъ праздниченъ видъ: а погледа имъ е по-ведъръ; и лицата по-весели; и думата имъ по-мека.

Щомъ слънце клюмна на залѣзъ — и гайдата за-свири. Насъбраха се изпърво дечурлигата отъ махлата, па започваха се отъ тукъ отъ тамъ моми и момци за хорото. Момитѣ съ еднакви вълненици: червена основа напъстрена съ бѣли и червени фигури; момцитѣ съ кжсодънести потури и алажени елеци, съ накривени ерешки калпачета, подъ които надъ око се кждри края на дългъ перчинъ.

Сякашъ се срамуватъ тази вечеръ. Не се захвана хорото изведнажъ. До като не довтаса лудъ гедия, който съ забучена гиргина на ухо, шомъ, се показва отъ улицата и закриви кипри рамене, дочулъ крѣшния припѣвъ на гайдата.

Момитѣ се посбутаха, щомъ го зърнаха.